

Karel Schwarzenberg – životopis

Karel Schwarzenberg se narodil 10. prosince 1937 v Praze v Bubenči. Jeho celé jméno zní Karel Jan Nepomucký Josef Norbert Bedřich Antonín Vratislav Menas, 12. kníže ze Schwarzenbergu, vévoda krumlovský, okněžněný lantkrabě Kleggavský a hrabě ze Sulzu. Je nejstarším synem Karla Schwarzenberga VI., vystudovaného historika, který se zabýval heraldikou a genealogií, a jeho manželky, Rakušanky Antoinetty Leontiny Fürstenbergové. Dětství strávil v Praze, na Orlíku a v Čimelicích. Majetek jeho rodiny nejdříve zabrali nacisté a poté vyvlastnili komunisté v rámci tzv. Lex Schwarzenberg.

Po únorovém převratu v roce 1948 odjela jeho rodina do Rakouska. Nejprve žil v Salcburku u babičky, po její smrti se rodina byla nucena přestěhovat do britského sektoru Vídně. Roku 1957 tam vystudoval gymnázium.

Toho roku se seznámil se svou pozdější manželkou a o deset let později se s ní oženil.

V roce 1960 ho adoptoval strýc, aby majetek rodiny zůstal zachován. To pro něj znamenalo finanční zajištění a hojně dědictví. Následně započal studia práva ve Vídni a poté ve Štýrském Hradci, a oboru lesnictví v Mnichově. Studia nedokončil, protože se musel začít věnovat správě rodinných panství v Německu a Rakousku poté, co jeho adoptivní otec Jindřich v roce 1965 zemřel.

V prosinci 1967 se narodil Karlův první syn Jan Nepomuk, o rok později přivítal na svět Annu Carolinu. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy roku 1968 začali z Československa do Vídně přijíždět emigranti, kterým Karel Schwarzenberg poskytoval nocleh a materiální pomoc.

S manželkou Terezou se v červenci poprvé podívali do Československa a setkali se zde mimo jiné také s hercem a dramatikem Janem Werichem.

V roce 1984 se Karel Schwarzenberg stal předsedou Mezinárodního helsinského výboru a zejména v osmdesátých letech se zasazoval o dodržování lidských práv v Evropě. O otázce lidských práv jednal v bývalém SSSR, v Bulharsku, v Kosovu a také u nás.

Dodnes je součástí Národního muzea sbírka, kterou Karel založil společně s doktorem Vilémem Prečanem na podporu československého exilu a disidentů v osmdesátých letech. Tento archiv zapovězené literatury založili v Bavorsku v rodinném sídle.

V roce 1989 se vrátil do Česka. Když byl Václav Havel zvolen prezidentem, nastoupil Karel Schwarzenberg do jeho služeb a stal se státním úředníkem. 10. července roku 1990 byl jmenován kancléřem prezidenta republiky. V Česku se usadil na zámku Dřevíč. Roku 1992 vedl první delegaci OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) do Náhorního Karabachu po vypuknutí války mezi Arménií a Ázerbájdžánem.

Po abdikaci Václava Havla (1992) odešel z funkce kancléře. Od té doby, až do roku 2004, se zabýval řízením rodinného podniku, hlavně lesnictvím a údržbou vybraných památek. Věnoval se také řadě nadací, působil v komisích a různých spolcích, uplatňoval své zkušenosti z dlouhodobé práce v diplomacii. V listopadu 2004 Karla Schwarzenberga US-DEU (Unie svobody – Demokratická unie) nominovala jako svého kandidáta a byl zvolen senátorem za obvod Praha 6. Dne 9. ledna 2007 byl jmenován ministrem zahraničí. V této funkci roku 2008 podepsal smlouvu o umístění radarové základny USA na naše území s americkou ministryní zahraničí Condoleeou Riceovou. V červnu 2009 s Miroslavem Kalouskem založil stranu TOP09, později se stal jejím předsedou a od listopadu 2015 je jejím čestným předsedou. V květnu roku 2010 se stal poslancem Poslanecké Sněmovny Parlamentu České republiky. Od 13. července 2010 do července 2013 byl ministrem zahraničních věcí České republiky a prvním místopředsedou vlády.

V září 2011 ohlásil svoji kandidaturu na prezidenta, volba se konala v lednu 2013, přičemž se jednalo o historicky první přímou volbu prezidenta České Republiky. Jeho strana TOP09 mu

tehdy veřejně vyjádřila podporu. Dostal se do druhého kola, ve kterém však prohrál s Milošem Zemanem. Mezitím založil Karlovoforum (květen 2012), platformu, jež sdružuje jeho podporovatele. V předčasných volbách v říjnu 2013 byl opět zvolen do Poslanecké sněmovny. Roku 2021 odešel z politiky, v současné době žije na zámku v Dřevíči a často navštěvuje Vídeň. Z mediálního prostoru nezmizel, i nadále se vyjadřuje k dění u nás i ve světě. Vždy bojoval za svobodu svou, ale i svobodu ostatních.

Životopis vypracovali žáci Gymnázia Paměti národa, Opatovická 160, Praha 1
Beata Bláhová, Marie Gaďurková, Václav Hubka, Berta Orozovičová Jan Pešout